

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple is shown in a close embrace on the deck of a boat. The man is shirtless and muscular, wearing dark swim trunks. The woman is wearing a blue bikini top and a patterned sarong. They are looking at each other and about to kiss. The background shows a clear blue sky, turquoise water, and a distant shoreline with white buildings.

Michelle Smartová
S nepřítelem
k oltáři

MICHELLE SMARTOVÁ

S NEPŘÍTELEM
K OLTÁŘI

PŘEKLAD

KRISTÝNA VÍTKOVÁ

Milá čtenářko,

párkrát jsem měl příležitost strávit konec léta, září, na jachtě. Byly to vždycky takové malé lodičky, kde člověk, když se chtěl v kuchyňce otočit, musel napřed vydechnout. To hrdinky příběhů nazvaných S nepřítelem k oltáři a Když se jejich hvězdy setkaly prožívají nemalou část svých romancí, jež Vám přináším tento měsíc, na onačejších jachtách. I když ty kuchyně, z nichž jim nosí vybrané lahůdky na stříbrných tácech, možná taky nejsou kdovíjak velké...

Léto je fajn na setkání se starými známými. A tak hned třikrát – Že to není rozumné..., S nepřítelem k oltáři a Abych se nemusela vdát – budete mít možnost se setkat (či znovu setkat) s hrdiny knížek, které jste už četla, nebo číst teprve budete – A padal sníh... (první díl k Že to není rozumné..., vyšlo v srpnu), Neodolatelné doteky (druhý díl k S nepřítelem k oltáři, vyjde v říjnu) a Chci slyšet tvé ano! (první díl k Abych se nemusela vdát, vyšlo v únoru).

Takže krásné léto, pokud si ho ještě užíváte, krásné vzpomínky na ně, pokud už ho máte za sebou, krásné chvíle s mými knihami a hlavně...

*... s láskou
Váš Harlequin*

Michelle Smartová

S NEPŘÍTELEM K OLTÁŘI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

Bound by the Italian's ,I Do'

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:

Kristýna Vítková

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2023 by Michelle Smart

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-946-5 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-947-2 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-948-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zpráva na telefonu Issy Seymoreové oznamovala, že její taxi je na cestě.

Zachytila sestřin znepokojený pohled. Bylo to tady. Deset let práce se mělo naplnit. Všechno plánování. Všechny ty intriky.

Často si tuhle chvíli představovala a těšila se, až se pustí do akce. Nečekala, že pocítí takové napětí v břiše, které se roky zoufale snažila udržet pevné a ploché. Gianni Rossi dával přednost specifickému typu žen. Malé brunetky s baculatými křivkami nepatřily do jeho oblíbené kategorie.

„Děláme správnou věc, že?“ zašeptala.

Amelia ztěžka polkla a přikývla. „Ale jestli se bojíš a chceš z toho vycouvat...“

„Ne,“ přerušila ji rázným zavrtěním hlavy. „Nebojím se. To jsou jen nervy.“

Sestra si protřela paže a chápavě se usmála. Jestli někdo rozuměl nervozitě, pak Amelia. Počínající kruhy pod očima svědčily o nedostatku spánku, který je sužoval od chvíle, kdy si před pěti týdny uvědomily, že hvězdy konečně zaujaly správnou konstelaci a přišel čas uskutečnit plán, který tak dlouho do posledních detailů ladily.

Amelia na sebe vzala veškeré riziko, aby se dostaly až sem. Strávila dva roky v nepřátelském táboře a každou minutu své pracovní doby trnula, že budou odhaleny. Sestry Seymoreovy na vlastní kůži poznaly,

že bratřenci Rossiovi nemají svědomí, natož špetku lidskosti. Zničili jim život a teď byla řada na nich, aby jim to oplatily. Nechaly je okusit, jaké to je, když vám někdo podtrhne koberec pod nohama. I když to bude jen malá ochutnávka. Nebylo možné zopakovat rozsah škod, které Italové napáchali na jejich rodině.

A zatímco sestra se dva roky každodenně vystavovala riziku, Issy pracovala v zákulisí, ponořená do online světa. Teď přišel čas, aby se zvedla od stolu a sehrála svoji roli ve skutečném světě.

Narovnala ramena tak vysoko, jak to jejich sto padesát pět centimetrů jen dovolilo.

Amelia se dneska poprvé opravdově usmála. „Hlavně si v jeho přítomnosti nesundávej boty. Nechceme, aby zjistil, jak jsi ve skutečnosti malá, než ho dostaneš na jachtu.“

Issy vyprskla smíchy a starší sestru objala.

„Dáš mi vědět, až dorazíš?“ zašeptala jí Amelia do vlasů a pevně jí sevřela.

„Slibuju.“

„Zabalila sis repelent proti šarmu?“

Issy si odfrkla. „Vždyť víš, že ho nepotřebuju.“

Amelia ji pustila a pohladila po tvářích. „Slib mi, že budeš opatrná. Nedělej žádné hlouposti.“

„Nebudu. A ty na sebe taky dávej pozor.“

Přes sestřinu tvář přeběhl stín, ale usmála se. „To dělám vždycky.“

Issy znovu zazvonil mobil. Řidič právě dorazil.

Ještě poslední objetí a polibek na rozloučenou a musela jít.

Byl čas odletět do Karibiku a uskutečnit plán, který deset let připravovaly.

O deset dní dříve

Gianni Rossi poznal, když se o něj žena zajímala, a ta krásná blondýna s úžasnýma nohama u baru

v exkluzivním klubu pouze pro členy o něj rozhodně měla zájem. S kočičí grácií vplula dvojími dveřmi, a jak mýjela jeho stůl, letmo na něj pohlédla. Když došla k baru, prohlédla si ho pořádně. Teď posedávala na stoličce a uskrávala koktejl s takovou jiskrou v očích, která naznačovala, že by nejradši měla v puse něco jiného.

Gianni nikdy neodmítl krásnou ženu, která ho bezostyšně chtěla. Proto se omluvil a vstal. Ukázal na stoličku vedle ní. „Můžu?“

Její k zulíbání plné rty se zachvěly a tmavě modré oči se zaleskly. „Posluž si.“

Posadil se a pokynul barmanovi. „Něco k pití?“ zeptal se.

Lesk se prohloubil. „Jistě.“

„Dvojitý bourbon a...?“ Tázavě nadzvedl obočí.

Na krásné tváři se objevily dolíčky. „Mojito, prosím.“ „Mojito pro dámu.“

Zatímco jim barman připravoval pití, Gianni ji zkušeně hodnotil pohledem. Lesklé medově blondaté vlasy po ramena byly jen o několik odstínů světlejší než její dokonale vytrhané obočí. Měla roztomilé, trochu rošťácké rysy. A krátké stříbrné minišaty s filtry na tenkých ramínkách, které nepocházely z obchodu s běžnou konfekcí. Také brus diamantových náušnic ukazoval, že jde o ženu s náročným vkusem a přístupem k tučnému kontu. Podivil se, že se ještě nikdy nepotkali.

Natáhl ruku. „Gianni.“

Uchopila ji štíhlými prsty. Její drahý parfém rozvířil vzduch jako voňavý oblak. „Issy.“

„Ještě jsem tě tady neviděl... Issy.“ Jméno navozující závrať se k této elegantní, sebevědomé ženě s melodickým hlasem, která vyslovovala slova se stejnou přesností jako Angličanky, jež se hrnuly na jeho londýnské večírky, vůbec nehodilo.

Jemně vytáhla ruku a oslnila ho dokonale bílými zuby. „Jsem tu poprvé.“

Zvlnil rty. „Vážně?“

Vědoucň nadzvedla jedno z dokonalých obočí a s okouzlejícím pohledem, který nespouštěla z jeho tváře, sevřela rty brčko a dopila poslední zbytek koktejlu. Smyslnost, která se v tom skrývala, mu rozproudila krev. Zatraceně, takhle žena byla *sexy*.

Položil loket na bar a podepřel si bradu. „Čekáš na někoho?“

„Na kamarádku. Máme se tu sejít, než půjdeme do Amber's. Má zpoždění.“

„Na kamarádku?“

„Ano. Proč? Co jsi čekal?“

Líně se usmál. „Myslím, že víš moc dobře, co jsem čekal.“

Další vědoucí pohyb obočím.

Přešel rovnou k věci. „Máš přítele?“

Zavrtěla hlavou. „Život je příliš krátký na vážný vztah.“

Žena podle jeho gusta. „S tím souhlasím.“

„Ty jsi tady sám?“

„Vždycky.“

„Tak na to se ráda napiju.“ Opřela se loktem o bar a napodobila jeho gesto. „Takže...“ Naklonila se trochu blíž. „Jsi Ital, Gianni?“

„Sì.“

Usmála se. „Italský hřebec?“

Miloval ženy, které uměly používat dvojsmyslné narážky. „Tak mi to bylo řečeno.“

Bez špetky studu si ho prohlédla. „To se vsadím.“

Barman před ně položil jejich pití. Gianni zvedl sklenku. „Na svobodu.“

Přifukla si s ním a odvážně se do něj vpíjela tma-vomodrým pohledem. „Na zábavu.“ Pak vzala brčko mezi palec a ukazováček a pomalu ho sevřela rty. Nedalo se to vyložit jinak než jako lechtivé gesto, které zvýšilo jeho stávající vzrušení.

Zazvonil jí mobil.

„Omluv mě,“ řekla a přečetla si zprávu. Rychle odpověděla a znovu se usmála. „Obávám se, že to byl můj signál k odchodu.“

„Už?“

„Nečekala jsem, že budu muset odejít tak brzy, ale Camilla má narozeniny. Měly jsme se tu setkat, ale protože má velké zpoždění, nechala se vysadit rovnou u Amber's a poslala mi auto. Bude tu za pár minut.“ Upřela na něj nepokrytě provokativní pohled a dodala: „Určitě jí nebude vadit, když se k nám připojíš.“

Gianni to tam znal. Byl to malý klub, jehož klientelu tvořila výhradně britská smetánka. S lítostí mávl rukou ke stolu. „Slíbil jsem přátelům, že si zahrajeme poker, ale můžu se k vám připojit později... jestli chceš?“

Dopila mojito, a když vytahovala brčko z úst, svůdně našpulila rty. „Chci,“ zašeptala. „Ale obávám se, že to musí být nejpozději do půlnoci, jinak se proměním v dýni.“

Přikryl dlaní její ruku s dokonale nalakovanými nehty a probodl ji pohledem. Nic nemiloval víc než sexy, sebevědomou ženu, která přesně ví, co chce, a nebojí se to dát najevo. Issy to všechno splňovala. Byla sexy. Krásná. Blondýna. Měla dlouhé nohy. A bez ostychu jasně naznačovala, že ho chce. Dokonalá na zahřátí postele. „Taky by se mi hodil brzký odchod.“

Oči se jí zaleskly, když poodhalila bílé zuby. „Jakkoli je ta nevyřčená nabídka lákavá, musím ji bohužel odmítnout. Ráno odlétám na Barbados a musím se vyspat.“

„Na Barbados?“

Přikývla a vstala. „Mám v Bridgetownu jachtu. Každé léto trávím pár měsíců na moři.“

„Tak to je náhoda... Taky za pár týdnů letím do Karibiku.“

Potěšeně vytřeštila oči. „Vážně?“

Přikývl. „Můžeme se sejít... Jestli chceš?“

Ani nepředstírala, že o tom přemýšlí. Naklonila se tak blízko, až se mu její hedvábné vlasy otřely o krk. „To bych *moc* ráda,“ zašeptala. Pak se široce usmála a zvedla telefon. „Dáš mi číslo?“

Nadiktoval jí ho. Uložila si ho do paměti a přečetla si další zprávu. „Můj kočár čeká.“

„Tak to bude nejlepší, když poběžíš, aby ses neproměnila v dýni.“

Tiše se zasmála. „Ráda jsem tě poznala, Gianni.“ Pak mu vtiskla polibek a odkráčela na neskutečně vysokých podpatcích se stejnou sebejistotou, s jakou vstoupila do klubu. A jemně se přitom pohupovala v bocích.

Gianni ji se zavrtěním hlavou sledoval a snažil se potlačit pobavení z toho, co se během několika krátkých minut odehrálo.

Objednal si další bourbon a znovu se připojil k přátelům. Přemýšlel, jestli se nemá na dnešní poker vykašlat a odjet do Amber's, než se Popelka promění v dýni.

O chvíli později mu přišla zpráva.

Mic je na tve strane hriste. Doufam, ze se brzy pobavime v Karibiku. Issy x

Rychle jí odepsal.

Tesim se a brzy se ozvu. G x

Issy si přivolala první černý taxík, který jel kolem, a naskočila dozadu. „Nelson Street, Brockley,“ řekla řidiči.

Teprve když světla klubu zmizela v dálce, zklidnil se jí dech.

Dokázala to.

Zatímco si zouvala příšerné boty, ve kterých se cítila jako ve svěrácích, rychle vyfukala zprávu sestře.

Věděla, že Amelia bude taky nervózní, dokud se jí neozve.

Vyslo to! Chytil se jako poslušná rybicka. Jsem na cestě domů. xx

Pak už si mohla konečně opřít hlavu a zavřít oči.

Bylo jí špatně, ale zároveň byla nadšená a rozrušená. Tolik emocí, které se přelévaly v dlouhodobě prázdném žaludku.

Čím víc se blížil čas uskutečnění jejich plánů, tím víc ji to zneklidňovalo. Když Amelia začala pracovat pro Rossi Industries, měla za úkol najít důkazy o korupci bratranců. Obě potřebovaly vědět, že nespřádají plány jen z čiré pomsty, ale že zachraňují další oběti před stejným osudem, který postihl jejich rodinu. Sestra před pěti týdny oznámila, že jejich čas nadešel, a Issy se zmohla jen na to, že stále potřebují důkazy. Amelia je před třemi dny konečně našla a nadšeně jí poslala zprávu.

Mojito jí náhle stouplo do krku. Přitiskla si ruku na ústa a pevně stiskla víčka, aby ho udržela v sobě.

A ještě usilovněji se snažila zahnat představu Gianniho Rossiho, který ji pozoroval, jako by ji nejradši celou snědl.

Na vzrušení, které při tom pohledu cítila, raději nemyslela.

Rob Weller, jeden z Gianniho oblíbených architektů a dobrý přítel, i když notoricky nedochvilný, dorazil právě ve chvíli, kdy si od barmana přebíral u stolu druhou sklenku bourbonu. „Chlape, právě jsem viděl odcházet tu nejžhavější ženskou pod sluncem,“ rozplýval se nadšením, zatímco se usazoval na protějščí židli.

„Vsadil bych se, že je to ta samá, se kterou se Gianni právě dal dohromady,“ prohodil Stefan s vědoucím úsměvem.

„Nedali jsme se dohromady,“ odporoval Gianni.

„Viděl jsem, jak jsi jí dával číslo.“

Gianni se usmál, ale mlčel. I když randil o sto šest, zůstával diskrétní. A v tomhle případě byla ve hře šance na víc než jen neuvěřitelně koketní rozhovor.

Padesát týdnů v roce pracoval na plné obrátky. Rozhodně se i bavil, ale práce byla na prvním místě. A stejně to měl i Alessandro, jeho bratranec a obchodní partner. Vyrůstali prakticky jako bratři a bylo jim dvanáct, když se rozhodli prorazit si v životě vlastní cestu, která je odvedla od zavrženíhodných otců. Pracovali až do úmoru a museli překonat obrovské neúspěchy, aby ze svojí developerské společnosti udělali mezinárodně uznávaný podnik s mnohamiliardovým obratem. Lišili se však v přístupu ke společenskému životu. Andro žil a dýchal pro Rossi Industries. Málokdy si bral volno. Nechodil na rande. Měl jejich společnost tak rád, že mu Gianni začal říkat Mnich. Přes všechnu svoji cílevědomost a celibát ale chápal, že Gianni potřebuje občas upustit páru a načerpat novou sílu, a tak mu nikdy jeho dvoutýdenní letní dovolenou v Karibiku nezáviděl. Těch čtrnáct dní bylo posvátných a v diáři každého ze statisíce jejich zaměstnanců bylo tohle datum zvýrazněno. Musely by se hroutit samotné základy firmy, aby mu Andro zavolal nebo to dovolil někomu jinému.

„Dlouhonohá blondýnka ve stříbrných šatech?“ zeptal se Rob.

„Jo, to byla ona,“ potvrdil Stefan.

„Páni...“ Rob zavrtěl hlavou. „Málem jsem jí skočil do přivolaného taxíku jen proto, aby po mně vyjela.“

„To je trochu ujetý,“ poznamenal Gianni.

„Jak jinak bych přiměl takovou ženu, aby se na mě podívala, aniž bych jí začal mávat před nosem výpisem z bankovního účtu?“ bránil se Rob. „Ty seš v pohodě. Stačí ti, když se na ženu podíváš, aby chtěla...“

„Řekl jsi, že si zavolala taxíka?“ přerušil ho Gianni dřív, než to stihl Rob dokončit.

„Jo.“

„Nečekalo na ni auto?“

„Ne. Rozhodně si přivolala černý taxík. Proč?“

Pokrčil rameny a napil se. „Ale nic.“

Bylo to zajímavé. Issy mu tvrdila, že ji vyzvedává kamarádčin řidič, takže by si neměla volat taxíka.

Proč mu lhala?

Obrátil do sebe zbytek bourbonu a usmál se. Jedna věc, kterou miloval víc než sexuálně sebevědomou ženu, byla sexuálně sebevědomá záhada, která si říkala o rozluštění.

Jeho každoroční dovolená v Karibiku nemohla přijít dost brzy. Když už nic jiného, rozhodně slibovala zábavu.

Jakmile se Issyin žaludek trochu zklidnil, zhluboka se nadechla a vytočila číslo.

„Davide? Tady Isabelle Seymoreová.“

„Issy!“ zvolal. V pozadí slyšela hudbu, takže byl někde na večírku. „*Co pro tebe můžu udělat, drahoušku?*“

„Je čas.“

„*Na co?*“

„Ty víš na co. Na jachtu.“

Nastala dlouhá odmlka. „*Kdy ji potřebuješ?*“

„Příští pátek.“

„*Tak brzy?*“

„Varovala jsem tě, že bude třeba, aby to proběhlo rychle.“

Povzdechl si. „*Pořád ji potřebuješ na dva týdny?*“

„Ano.“

„*S plnou posádkou?*“

Stiskla si kořen nosu. „Ano. A minimálně dvanáctimetrovou. Přesně jak jsme se dohodli, když jsem pro tebe půl roku zadarmo pracovala.“

David se rád nazýval makléřem, i když ve skutečnosti byl zprostředkovatel pro bohaté lidi. Chcete na víkend soukromé letadlo? Pak je David váš člověk.

Potřebujete na poslední chvíli uspořádat večírek na odlehlém ostrově s vynikajícím jídlem a hédonistickou zábavou? Zavolejte Davidovi. Máte chuť si pronajmout superjachtu s plnou posádkou? Přesně tak – brkněte Davidovi.

Když Amelia nastoupila před dvěma lety do Rossi Industries, Issy si vzala půlroční neplacenou dovolenou v nemocnici, aby mohla dělat Davidovi holku pro všechno. Šest měsíců zadarmo dřela sto hodin týdně, a to všechno kvůli téhle chvíli. Kdyby se kdysi nekamarádila s Davidovou mladší sestrou, donutil by ji odpracovat celý rok.

Nikdo by nemohl sestry Seymoreovy obvinít, že podcenily přípravy. Nebo pátrání po informacích.

Taxík zastavil před zchátralým panelákem, který s Amelií nazývaly domovem.

Nasoukala oteklé nohy zpátky do lodiček a co nejopatrněji vyšla po schodech. Výtah byl jako vždy rozbitý. V myšlenkách se vrátila ke dni, kdy se dozvěděla, že příšery jsou skutečné. Pamatovala si to tak jasně.

Byla zrovna sobota. Matka připravovala tradiční anglickou pečení. Issy měla na starosti krájení zeleniny, Amelia těsto na yorkshirský pudink a sýrovou omáčku. Během jídla dovolili rodiče třináctileté Issy a patnáctileté Amelii po jedné skleničce červeného vína. Zrovna se dohadovali, jestli mají vzít dívky ze školy o týden dřív, aby si mohli užít jejich vilu v Toskánsku o něco déle. Nikdo z nich netušil, že za pár týdnů odejdou sestry ze školy natrvalo, protože přijdou o jmění, ze kterého platili školné.

Když zazvonil zvonek, žádný z nich neměl ponětí, co se v následující chvíli stane.

Jejich hospodyně Brenda měla zrovna dovolenou, a tak jim otevřela matka. Za chvíli se vrátila s úzkostným výrazem ve tváři a pošeptala něco otci, který se okamžitě omluvil.

Issy si právě vložila do úst pečenou bramboru, když se z otcovy strany ozvaly zvýšené hlasy. Sestry Seymoreovy i s matkou potichu vstaly od stolu a došly k pracovně.

Škvírou ve dveřích zaslechly dva muže s přízvukem, ale naprosto přesnou výslovností, takže rozuměly každému pohrdavému a urážlivému slovu.

„Skončil jsi, starče. A čím dřív to pro své dobro pochopíš, tím líp.“

„Všechno, co bylo tvoje, je teď naše, ty ubohá napodobenino muže. Prostě se s tím smíř.“

„Všechno je *naše*.“

„Všechno. Rozluč se s firmou... a pozdravuj Ďábla. Už na tebe v pekle čeká.“

Ozvaly se kroky a blížily se ke dveřím. Issy s Amelií se pevně chytily za ruce, když se z pracovny vyřítili dva tmavovlasí muži v padnoucích oblecích a tvářili se jako dvojice gangsterů z filmů, které měly zakázáno sledovat. Nevšimli si, že za dveřmi se krčí manželka muže, jehož život právě rozcupovali na kusy. A dvě dcery, které z nich nespustily oči.

Čas se zastavil. Když se otec konečně objevil, zestárl o dvě desetiletí. Druhý den se vyděšené dívky probudily z tvrdého spánku a zjistily, že jeho prořídle vlasy přes noc zbělaly. O rok později byl mrtvý. A po dalších deseti letech zbyla z jejich matky jen prázdná skořápka. Každý den se probouzela rozrušená a stala se závislou na povzbuzujících lécích.

Issy a Amelia si před tím hrozným dnem nikdy nebyly zvlášť blízké. Snad jen věkem. Radši by si navzájem vyškrábaly oči, než aby si pověděly něco pěkného. Ta sobota je však sblížila způsobem, o jakém se bratrancům Rossiovým ani nesnilo. Kdyby se vůbec obtěžovali vzít v úvahu dvě nevinné dívky, ze kterých se staly civilní oběti jejich ohavných činů. Stmelilo je to dohromady s jediným cílem – pomstít se.

A poprvé po deseti letech cítila Issy na jazyku slabou příchut' toho, jak bude jejich pomsta chutnat.

DRUHÁ KAPITOLA

Jachta *Palazzo delle Feste* se pod karibským sluncem třpytila, ale Issy by oslnila, i kdyby přšelo.

Nevěřicně zamrkala a pohlédla na Davidovu kamennou tvář. „Jak se ti proboha podařilo sehnat něco takového?“

Bezstarostně mávl rukou. „Jsem prostě kouzelník.“

Znovu se podívala na obrovskou loď, která kotvila v přístavu. „Kouzelník? Davide, tohle je mnohem víc, než jsem chtěla.“ Měli dohodu, že pro něj bude šest měsíců zadarmo pracovat výměnou za užívání elegantní, moderní jachty o délce nejmíň dvanáct metrů. Přesně takové, jakou by si mladá, nezávislá, zámožná nebo svěreneckým fondem zajištěná žena mohla pořídit. Tahle jachta byla třikrát tak velká!

Srdce jí pokleslo a zavrtěla hlavou. „Je úžasná, ale nemůžu ji přijmout.“ Byla příliš nápadná. Jak by s něčím takovým mohla zapadnout, kdyby se to zvrtilo a potřebovala by zmizet? Navíc by s tou lodí budila dojem, že patří mezi miliardáře. Věděla, jak se chovat mezi boháči – její rodina mezi ně koneckonců kdysi patřila –, ale tohle byla úplně jiná liga. Tohle bylo Silicon Valley a území oligarchů. „Potřebuju něco mnohem menšího.“

„Promiň, drahoušku, ale nejde to. Začíná letní sezona. Všechno je buď obsazené, nebo rezervované pro majitele.“

„Ale na tomhle jsme se nedohodli.“

„Drahoušku, podařilo se mi pro tebe získat jednu z nejlepších superjacht v celém Karibiku, a ty si stěžuješ? Podívej se na ni! Je to mistrovské dílo! Má přistávací plochu pro vrtulník, dva bazény, knihovnu, zábavní místnost, kinosál, kasino, salon krásy, lázně a nafukovací skluzavku, po které se můžeš sklouznout přímo do vody. A pokud tě nic z toho neláká, máš k dispozici vlastní motorový člun, vodní skútry a spoustu dalšího vybavení na vodní sporty.“

Už mě nepřekvapovalo, že se jmenuje Palác zábavy. Byla vybavená a určená k tomu, aby se cestující dobře bavili.

„Víš majitel, že ji dáváš na čtrnáct dní zadarmo?“ Pronájem něčeho tak velkého a navíc s kompletní posádkou obvykle vyšel na sto tisíc. Liber. Za týden. Musela by pro Davida pracovat deset let, aby mu to zaplatila.

„Na nic se mě neptej a nebudu ti muset lhát.“

Probodla ho pohledem, ze kterého se místo zachvění strachy rozesmál a objal ji. „Ach, Isabelle. Proč tak vážně? Jsi v Karibiku. Máš k dispozici superjachtu s dvacetičlennou posádkou. *Užij si to*, drahoušku. O všechno je postaráno. Když zakotvíš na moři a zachce se ti sklenky moštu nebo sta bílých růží, někdo ti je přiveze.“

„Vážně nemáš žádnou menší loď, kterou bych mohla využít?“

„Znáš definici slova hloupý? Ptát se pořád na to samé a doufat v jinou odpověď.“

Gianni stál u zábradlí na terase hotelového pokoje a dalekohledem pozoroval v přístavu Issyinu výměnu názorů s makléřem. Jeho krásná podvodnice se netvářila, že by ji nabídka potěšila. Nemusel umět odezírat ze rtů, aby poznal, že se hádají. Usmál se, když jí poklesla ramena a konečně přiznala porážku.

O chvíli později vyšli po schodech na palubu *Palazzo delle Feste*, kde je přivítal kapitán. Podala mu ruku a následovala oba muže dovnitř, takže zmizela Giannimu z dohledu.

Dobře zahráno, Davide, pomyslel si. Z jeho chování nic nenasvědčovalo tomu, že by bylo něco v nepořádku. Příslib dalšího čtvrt milionu, pokud podvodnice jachtu přijme, byl příliš velkým pokušením. A to navíc ke sto tisícům, které už mu Gianni zaplatil. Informace měly svoji cenu a Gianni na ni rád přistoupil.

Poslal jí zprávu.

Prave jsem pristal. Nemuzu se dockat, az se uvidime.
G x

Jak věděl, že je podvodnice? Instinkt. A nikdy se nemýlil. Pouze jednou ho ignoroval a mělo to katastrofální důsledky. Důkazy byly zatraceně přesvědčivé. Krásná žena přišla do klubu, který sloužil jako útočiště pro bohaté a mocné lidi, aby našla muže, jehož by mohla svést. Svoji roli se hrála skvěle. Ty její oči, které ho lákaly do postele. Svůdný úsměv. A to hlavní – její nadšení pro nevázaný život. Nevyslovený slib nezávazného románu, po kterém touží každý muž, a zároveň chytře a nenápadně naznačila, že je bohatá, když se zmínila o své jachtě. Tím se postavila na stejnou finanční úroveň, aby rozptýlila veškeré pochybnosti, které by její oběť mohla mít. Byla *úžasná*. Kdyby ji Rob neviděl nastupovat do taxíku a nezjistil, že aspoň jednou zalhala, Gianni by o ní vůbec nepochyboval. Tak dobrá byla. A kdyby nezačal mít pochybnosti, nepřiměl by blízkého spolupracovníka na Barbadosu, aby se po všech přístavech v Bridgetownu poptal po krásné blondýnce Issy, která tam měla zakotvenou jachtu. Nikdo o té ženě neslyšel... ale během pátrání přece jen objevil lahodný střípek

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy S nepřítelem k oltáři.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.